

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ ТЕМП —
ЗЕЛЕНИМ ЖНИВАМ!

ТРИВОЖНИЙ СИГНАЛ

ЗАГАЛЬМОВАНИЙ Х І Д

Якщо вже по всіх господарствах Новоархангельського району силосування зеленої маси завершується, то про колгосп імені Жданова цього не скажеш. Із запланованих 37 тисяч тонн в траншеях лише 17.

Не дарма мудрість народна гласить: «Як дбеш, так і маєш». А справа в тому, що тут занадто довго «розкачувалися», та й зараз організація праці ще низька.

Підходимо до сілосної ями. Людно. Більшість — комсомольці, молодь. Лише двоє Григорій Шмегєцький та Григорій Кошельний, які зайняті на трамбурванні, працюють, а решта — ті, хто розгортає силосну масу — сидить. Проходить ладять хвилини, літгоддини, а автомашини все немає й немає.

Нервують хлопці. І їх можна зрозуміти. Хочуть вони побільше зробити, комбайни, мабуть, знову обламає.

Але ось під'їхав шофер-комсомолец Дмитро Сливка. Уччі Коля Горобець та Коля Бакалінський хвацько зачіпають волокушу до трактора, і за якийсь там дві-три хвилини кузов вивантажено.

— Молодці. З ними можна і гори вернути, — хвалить шофер.

І дійсно, коли без поправок працювали комбайни, робили по 14-15 ходок на восьмидесятиметровій відстані. Треба було побачити, з яким завзяттям

розривували зелену масу Григорій Джуз, Петро Михайловичко, Гнат Кривенко. І незважаючи на те, що тут можуть трудитися добре, денні норми не виконуються. Заспосібуються тільки двісті тонн при нормі триста.

— Що ж то за робота, — говорить секретар комсомольської організації Григорій Кошельний, — коли кукурдзозбиральний комбайн чотири години працює, а чотири простояє.

Розмовляємо з комбайнером Г. Ю. Залізком.

— Добре, що хоч так працює комбайн. А то як же він буде працювати, коли взимку зовсім не ремонтувався. Скільки разів зверталися у відділення «Сільгосптехніка», (керує чий т. Юрченко) за запасними частинами, — дарма. Не повністю забезпечується робота агрегатів транспортом для вивезення зеленої маси. Двозмінної роботи теж не налагоджено.

О. МІЩЕНКО,
студент Київського держуніверситету.

Колгосп імені Жданова,
Новоархангельський район.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Рік видання XIII
№ 101 (1581)

ВІВТОРОК, 22 серпня 1972 р.

Ціна 2 коп.

МОЛОДІ — СЕРЕДНЮ ОСВІТУ

Відбулися обласні збори активу працівників народної освіти. Збори були присвячені завданням партійних, радянських, профспілкових, комсомольських організацій та органів народної освіти по забезпеченню виконання постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР про завершення переходу до загальної середньої освіти молоді та відповідної постанови ЦК КП України і Ради Міністрів УРСР.

З доповіддю в цьому питанні виступив секретар обкому КП України Д. С. Сиволап.

В обговоренні доповіді взяли участь секретар Світловодського міського партії В. Ф. Шелестенко, директор Маловисківської СШ № 3 Г. М. Перебийніс, директор Новгородківської СШ № 2 заслужений учитель УРСР П. Ф. Козуль, секретар Олександрівського райкому партії П. В. Щербина, заступник голови Кіровоградського міськвиконкому В. І. Агафінець та інші.

В роботі зборів взяла участь заступник голови облвиконкому Є. М. Чабаненко.

На зборах виступив перший заступник міністра освіти УРСР І. В. Ніколасенко.

— Та знаємо, знаємо — не нарікати-муть на нас.

В мшудому кварталі і в липні бригада працювала з випередженням графіка, значно перевиконуючи зміні завдання. А ще були старання, аби зекономити матеріали, ефективніше використовувати кожну робочу годину.

Накреслення в бригаді — значні. Наконечний з своїми молодшими друзями дав слово знизити собівартість об'єкту на 10 тисяч карбованців, зекономити 22 кубометри бетону, десять кубометрів лісоматеріалів, 20 тисяч штук цегли, чимало скла, інших матеріалів. Все це за рахунок віднайденних резервів, впровадження передового досвіду, творчого підходу до вирішення справи.

З усього видно, що мети будівельники бригади доможуться, бо про дбайливість і продуктивність праці тут дбає кожен.

М. ВІНЦЕВИЯ,
Фото В. Ковпака.

м. Кіровоград.

На фото вгорі (зліва направо): С. Наконечний, В. Решетня, О. Проценко, М. Рафеев, А. Горбенко, М. Пінчук.

Першою ледо до ринтувань кранів і ця Стефа Кириченко (фото зліва).

КОЛИ Степан Васильович прийшов до Кіровограда, за плечима вже був чималий досвід роботи на будовах. Працював Наконечний муляром і штукатуром, столаром і покривельником, змів облицьовувати стіни керамічною плиткою, знав, як зі смаком розмалювати фасад сільського будинку.

За короткий час Степан Васильович на новому місці довів, що він справді висококласний знавець своєї справи. Тоді йому й сказали:

— Хочемо доручити вам бригаду. Комплексу. Там хлопці і дівчата. Здебільшого — випускники профтехучилищ, деякі закінчили будівельний технікум. Ви і поведете їх на ринтування.

Наконечний знав: комплексне будівництво — то і добра, і важка справа. Бо бригада має все зробити, починаючи від фундаменту і кінчаючи малярними роботами.

...Іх 48. Розділившись на дві ланки, ось вже п'ятий місяць піднімають все вище і вище стіни нового типового гуртожитку на 450 місць. Він — для робіт-

ників Кіровоградського заводу радіовиробів.

На стіну зміни Степан Васильович квапиться: чогось запізнається автомашини з розширом, не покладені стійки для електропроводу на стінах — а треба буде працювати до пізньої години. І він вже кудись дзвонить, дає розпорядження знайти електрика. А ті, хто вже залишив ринтування, запитують його про завтрашній день. І бригадир по-діловому радить:

— Є можливість разом вихати за місто та гуртом відпочити. В кімнаті комсомолу чує нарікання, що вас ніяк не можна зібрати, аби ви потрапили на спортивних майданчиках. Бо скоро треба буде складати норматив комплексу ГПО. Нашій бригаді це аж ніяк не личить.

Нарешті перед ним з'явилась кранівниця Стефа Кириченко:

— Ми — почали.

І за якусь хвилину стріла крапа пропелася над п'ятим поверхом першої секції гуртожитку, на стелажі опустилася гірка цегли. Володя Москаленко, Анатолій Голубець та Павло Мосін взяли докладати перестійки. А Віра Скороп'ятна і Галя Столи закінчували вно-

дити задню стіну третього поверху. Прийшов Степан Васильович, глянув на зведені перестійки, усміхнувся — значить зроблено все, як годиться. І вже мені:

— То ви запитували, де наші штукатури? Оце і є вони. В кожного по тричотири спеціальності. Покладемо стіни, змонтуємо дах — тоді ці ж самі люди почнуть оздоблювальні роботи. І поштукатуримо, і облицьуємо. До кінця грудня, точніше — до 25-го, ми повинні піти вже звідси. Але буде суцужно — багато мороки матимемо, коли вже підфасоноватимемо кожну секцію. Адже це повинна бути справжня квартира. В ній житимуть два молодих робітники. Тут і світлиця, і кухня, і туалетна, невеличка прихорожа з побутовим долатком. Поспішимо — людей насмішимо. А вони ж, хлопці і дівчата, хочуть почувати себе в гуртожитку, як вдома.

Ці слова чують будівельники, крадькома споглядають на свого бригадира:

Серед мулярів Таря Стоян наймолодша (фото справа вгорі).

Після зміни на холодний душ.

СВЯТИНА НАРОДУ — ХЛІБ

ОСТАННІЙ комбайн ще кінчав заїнку, а ми вже знали — жнива вдалися. Рік хліборобської праці вінчас ця відповідальна пора на селі. І не дивно, що їй немає рівної в тій особливій напрузі, в тій безкінечній віддачі, якої вона вимагає від нас. Відповіддю на ці вимоги стала наша повна готовність як в розумінні техніки, так і в особистому настрої кожного механізатора бригади.

Адже у нинішній жнива були свої особливості, свої складності: зернові дозори завчасно, і почалася косовиця — то безперервні дощі, то сонце нещадно палило «по дві зміни з позаврочними», як жартують у нас. До всіх цих примх відповідно перестроювали роботу в бригаді вже на ходу, аби якнайшвидше закінчити збирання, аби запобігти втратам зерна в полі.

В цьому році на жнивках поспішно перейшли на груповий метод роботи, від чого більш конкретно стала відповідальність за оброблений гектар, з одного боку, і значно виросла товариська взаємозв'язаність — з другого. Адже у випадку найменшої поломки машини на допомогу потерпілому приходять всі, хто поряд. Ви, Олександр Васильовичу, знаєте, як важливо, коли в найгарячішу хліборобську пору не простояє жодна машина.

За нашу працю і старання — жнива віддалилися щедро й сповна. Ми виростили і зібрали по 46,1 центнера озимої пшениці на площі 175 гектарів. Відрадіні результати були й на житньому полі: на 10 гектарах, закріплених за бригадою, скосили й намолотили по 37,2 центнера зерна з кожного. Вродило й ячменю вдосталь — на площі в 147 гектарів зібрали по 37 центнерів. Найбільше поморозились з горохом. Дощі прибили стебла до землі, а шкодо кожного стрючка, кожної зернини, бо то ж труд наш. Довелося вносити в інженерські розрахунки машинобудівників деякі поправки, і горох зібрали без втрат: по 29,6 центнера з гектара на площі 31 гектар.

Детально зупиняюсь на досягненнях бригади ось з якої причини. На цьогорічних жнивках, як ніколи, зрозуміли: доля врожаю — тільки в наших руках. Звернення механізаторів Кіровоградщини до всіх механізаторів країни про поліпшення використання і збереження сільськогосподарської техніки прозвучало дуже вчасно. Ми обговорили його на бригадних зборах, воно й допомогло нам виробити свій підхід до підготовки машин та організації праці в період збиральної кампанії.

ЗА КОЛЕКТИВОМ нашої бригади закріплено 1600 гектарів орної землі. На ній ми — господарі і трудяниці. Знаємо, як відповідально ходити в чині «господаря», коли самому господарю від року до року. Так, сама два роки минуло відтоді, коли організували нашу комсомольсько-молодіжну. Тепер в колективі трудяться 54 чоловіки, з яких 18 — комсомольці, середній вік кожного працюючого — 28 років. Проте робити скидки на молодість — не в наших правилах. Нам довірили найголовніше багатство колгоспу — землю і машини. Як виправдати це довір'я, підказали механізатори у зверненні — берегти техніку.

Кращим контролером за використання машин я і мої друзі по бригаді вважало оброблений гектар. Він дає оцінку якості догляду за машинами, стану ремонтної служби, кваліфікації механізатора. Ось характерний щодо цього позначник. Якщо в минулому році денний виробіток на умовний трактор (п'ятнадцятисиль-

ний) становив 9,5 гектара, то в цьому році в еталонному обчисленні (за еталон взято трактор Т-74) він становить 7,5 гектара. Порівняння говорить кожному спеціалісту, що денний виробіток на умовний трактор виріс майже вдвоє.

Звернення наших колег-земляків далекоглядно і протягом року чи однієї сільськогосподарської кампанії всіх питань, піднятих в ньому, не розв'язав. Але вже перші кроки в нашій бригаді ми зробили. Ще до жнив відремонтували всю збиральну техніку самі, не раз перевірили справність машин в роботі. Наша невеличка майстерня, що при польовому стані бригади, говорючи мовою космонавтів, була приведена в готовність номер один. Впорядкували пункт заправки. І як результат,

якої гарантії, що машину повернуть з тими ж вузлами і деталями, з якими вона вийшла на заводі. Це не плід мості підозрілості щодо останнього, бо такі факти не виняток, коли на ремонті поруч стоять два чи більше тракторів однієї марки.

У бригаді, як складової ланки великого господарства — спецгоспу, і у відділенні «Сільгосптехніка» одна мета — подовжити строк служби наших комбайнів, тракторів. Та інтерес, на жаль, дещо розкозяться. Наведу такий приклад, вважаю його характерним у наших стосунках з «Сільгосптехнікою». Один із тракторів Т-74 три роки був виключно на важких земляних роботах. Звісно, частина деталей спрацювала, вийшли з ладу окремі вузли. Ми — по «швидку допомогу» до нашого рятівника, «Сільгосптехніка». А там призначили «лікування» — капітальний ремонт. Була б у нас зачастіше, самі б зарадили ладу — хлопці в бригаді з технікою на «ти». Два місяці ремонтувала трактор, пра-

жуть: «Знає свого трактора, як себе самого». Адже, не секрет, що поки нова людина при звичається до роботи на машині, якийсь процент спрацювання деталей неминує. Середній стаж механізаторів в нашій бригаді 10—11 років. Навіть наймолодші вже працюють по 4 роки. Хоч колектив молодий (маю на увазі час створення), та народ підібрався перевірений в роботі. Широко перейшли до закріплення техніки за механізаторами на тривалий період. Точніше, вводимо такий принцип: одержав нову машину, будь ласка, ти її хазяїн аж до виходу амортизаційного строку служби.

З цієї системи організації праці випливає ще одна закономірність. Продовження строку роботи машин — в прямій залежності від професійної майстерності кадрів. В нашій бригаді 75 процентів працюючих мають посвідчення механізаторів першого і другого класу. Тільки в цьому році 19 чоловік проходили перекваліфікацію і підвищили свою класність. А взимку при правлінні спецгоспу багато хлопців з бригади навчалися в тримісячній школі підвищення кваліфікації механізаторів. Теорію там викладали головний агроном Д. С. Поленко та інженер спецгоспу В. І. Бобрішев. Щороку в бригаду набираємо 3—4 чоловіки з випускників шкіл. За рахунок господарства посідаємо вчитись на курси при «Сільгосптехніці», а потім вже ставимо до машин. Така система підготовки кадрів в наших умовах виправдовує себе: плинності в колективі практично нема.

Ось такий приклад: на Т-74 шість років підряд працює молодий тракторист Віктор Попенко. Його машина завжди в зразковому технічному стані, він не чекає, поки вийде з ладу якась деталь, профілактичні ремонти міцно увійшли в практику механізатора. Але ві Віктор Крейтор, ні Віктор Поленко ніяких заохочень за свою роботу не мали. Вважаю такий підхід до оцінки їх праці не вірним. Ми в нас в бригаді говорили на цю тему, товариші зі мною згодні: найбільш чим часом на засіданні правління спецгоспу треба ставити питання про доплату за безперервну роботу на одній машині. Після трьох років думаємо ввести доплату механізатору в розмірі 5 процентів середньомісячної зарплати. Якщо й далі тракторист чи комбайнер працюватиме на тій же машині, цей процент відповідно буде зростати. Звертаюсь до Вашого досвіду, Олександр Васильовичу, чи вірна і виправдана така форма заохочення в плані дбайливого ставлення до техніки та подовження її служби. Як у Вашій бригаді вирішена ця проблема?

З АРАЗ наш польовий стан нагадує будівельний майданчик. В цьому році обов'язково закінчимо зводити будинки механізатора. Це буде чудова оселя з ленінською кімнатою відпочинку, кухнею, ідальною, душевою, диспетчерською. Залишилось нагелити підлогу, вставити вікна і двері, штукатурно-малярні роботи. Нещодавно почали настелити доріжку з твердим покриттям для зберігання машин в зимовий та весняно-осінній період. Котками розрівняли площадку, а Леонід Сіренко, Анатолій Жижченко, Віктор Крейтор возили жорстку. Десять чоловік за суботник і закінчили доріжку. На польовому стані сьогодні хліборобські машини і будівельні матеріали поряд. Через рік-другий не впізнати буде нашого стану. Незмінною залишиться тільки земля навколо і наше ставлення до найперших помічників хлібороба — наших машин. В пам'яті ще звучить Ваша подяка, Олександр Васильовичу, жнивчарям, висловлена в «Думі про хліб». «Усім вам, механізаторам, велике спасибі! За кмітливість, ініціативу, хліборобську майстерність» — ці слова ніби адресовані і кожному члену нашої бригади. Вирощувати високі врожаї, берегти кожну зернину хліба — це значить доглядати ниву, берегти трактор і берегти комбайн.

В. ЛУЗАНІВСЬКИЙ,
бригадир комсомольсько-молодіжної тракторної бригади.

На фото: члени комсомольсько-молодіжної бригади, яку очолює Василь Лузанівський.
Фото В. КОВЧАКА.

НАМ ДОВІРИЛИ З Е М Л Ю

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ БРИГАДИРА КОМСОМОЛЬСЬКО - МОЛОДІЖНОЇ ТРАКТОРНОЇ БРИГАДИ 'КОЛГОСПУ «ЖОВТЕНЬ» НОВОМИРГОРОДСЬКОГО РАЙОНУ ВАСИЛЯ ЛУЗАНІВСЬКОГО ДО ДВІЧІ ГЕРОЯ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ ПРАЦІ О. В. ПІТАЛОВА.

на цьогорічних жнивках кількість поламок, непередбачених ремонтів вдалося звести до мінімуму: «полетіло» дві головки блоків двигуна СМД-14.

Раніше без допомоги «Сільгосптехніки» не обійшлося б, а на цей раз самі зробили заміну спрацьованих деталей, бо заздалегідь потурбувались про арсенал запчастин інженер колгоспу Віктор Бобрішев — молодий спеціаліст, бригадир тракторної бригади № 2 Порфирій Карпович Ткаченко і особисто я. Деталі, що вже були у вжитку, але при певному ремонті могли ще служити, поновлювали, за базисними вузлами доводилось їздити в інші райони і області. Словом, від простої страхували свої машини надійно.

НЕ ВІД ДОБРОГО життя в цьому році відмовились від послуг районного відділення «Укрсільгосптехніка». Нам не вигідно здавати в ремонт машини. Головні причини такі: доводиться чекати довгі черги, за зайняте місце — платити колгоспні гроші, нема ні-

гнали його в бригаду, коли вже поїзика йшла. А що значить для господарства відсутність навіть одного трактора в пору, про яку в народі кажуть: «Весняний день рік годув?»

Хороша оснащеність обох бригад нашого спецгоспу зацікавлює в подовженні строку служби машин за рахунок середніх і поточкових ремонтів, технічного догляду. «Сільгосптехніка», оскільки їй це вигідно, планує «омолодження» тракторів і комбайнів тільки шляхом капітального ремонту. І тут ми виявляємось не на рівних інтересах. У нас несправні машини і нема запчастин до них, у «Сільгосптехніці» є запчастини і вона диктує свої умови. Тож і змушені були, в минулому році, щоб одержати дефіцитні запчастини, ставити на капітальний ремонт трактор, який не відпрацював свого моторесурсу. Нагадаю, в цьому році всі ремонтні роботи проводили самі. А що б, Олександр Васильовичу, сказали Ви про стосунки із «Сільгосптехнікою». Прощу, поділіться досвідом.

ПОСТІЙНІСТЬ механізаторських кадрів теж подовжує життя машин. У нас ка-

ТАКИЙ НАРОД НЕ СТАНЕ НА КОЛІНА

Ворошиловград, 18 серпня. (Кор. ПАТАУ). Тривас зустріч дружби і солідарності радянської і в'єтнамської молоді. Вчора в'єтнамські юнаки й дівчата були гостями колективу Ворошиловградського тепловозбудівного заводу імені Жовтневої революції. Вони зустрілися з молодими робітниками, оглянули цехи, музей історії підприємства.

Завод імені Жовтневої революції — флагман вітчизняного локомотивобудування. Але не тільки цим славиться промисловий велетень. Історія підприємства багата революційними, бойовими і трудовими традиціями. У 1929 році луганські паровозобудівники першими кинули клич «П'ятирічку — за 4 роки!», який підтримала вся країна.

Ці традиції живуть і множаться. Ворошиловградські тепловозбудівники виступають заспівувачами добрих починань. Вони стали ініціаторами змагання за виконання дев'ятої п'ятирічки за чотири роки і успішно справляються з своїми обов'язками. Щодня з воріт заводу виходять чотири потужних тепловози, які дістають високі оцінки в нашій країні і за рубежом. Локомотиви з маркою «ОР» трудяться на сталевих магістралях Чехословаччини, Угорщини, Польщі, Болгарії, НДР. Будеться перший тепловоз для залізниць Кореїської Народно-Демократичної Республіки.

На центральній площі заводу відбувся мітинг радянсько-в'єтнамської дружби. З гнівними промовами, в яких засуджуються злочинства американської воєнщини в Індокитаї, виступили технолог Герой Радянського Союзу О. Рай, штампувальниця В. Чабан та інші.

Керівник в'єтнамської делегації секретар ЦК Спілки трудячої молоді Хо Ші Міна Та Куанг Тьєн подякував радянським людям за їх безкорисливу допомогу, висловив упевненість, що дружба двох братніх народів і далі міцнітиме, розвиватиметься.

Учасники мітингу прийняли резолюцію, в якій вільно засуджують агресію США в Індокитаї, цілком і повністю підтримують справедливую боротьбу в'єтнамського народу.

Сьогодні учасників зустрічі тепло і гостинно приймали у себе трудівники колгоспу імені Леніна Антрацитівського району.

ПІОНЕРСЬКА СТОРІНКА № 3(15).

БІЛЯ цієї дівчинки в темно-зеленій куртці з червоним галстуком завжди було багато піонерів. Дівчинка розповідала про В'єтнам. І скрізь було тихо-тихо. Їй було років 12, а на грудях у неї вже були орден і медалі. А вже ця маленька в'єтнамська дівчинка була розвідницею.

Ми, як могли турбувалися про наших в'єтнамських друзів. У цій далекій країні діти разом з дорослими борються за свободу. Вони дуже допитливі, все хочуть знати. І, незважаючи ні на що, вчаться. Часто доводиться переривати уроки, бігти в бомбосховище. В'єтнамські села і міста вдень і вночі бомбардують американські літаки.

Я бачила, як у моїх товаришів стискалися кулачки, коли вони слухали про варварське знущання над мирними жителями, про горе і страждання героїчного народу.

В Артеці було багато іноземних делегацій. І всі дивувалися, захоплювалися тим, як багато нам, радянським дітям, дано. Діти деяких капіталістичних країн страшенно дивува-

ЮНА РОЗВІДНИЦЯ

лися, що в тарілках у нас залишається їжа. Ми ніколи не знали, що таке голод. Вони ж живуть у країнах, де люди вмирають від недодання.

Ми, піонери, багато побачили і передумали під час зльоту. Про все це розповімо в своїх загонах, дружинах, школах.

Лариса ТРОФИМЕЦЬ.
Кіровоградська СШ № 34,
8-й клас.

І Д У Т Ь ЗАГОНИ МАРШЕМ

В ТІ ДНІ вся країна прислухалася до енергійно-чітких ударів юних барабанщиків.

Раз... два... три... чотири... Це крокуємо ми, піонери Радянського Союзу. І знаєте, яка гордість і радість переповнювала серця тих, кому випало велике щастя побувати на піонерському зльоті, відчуті віруюче життя піонерської столиці — Артеку.

Ми крокували в струнких колонах, а трибуни стадіону на якому відбувалося відкриття V Всесоюзного піонерського зльоту, переливалися неймовірно яскравими кольорами: тут зібralися діти різних національнос-

тей, представники всіх республік СРСР, ровесники з 53-х країн світу. Ми йшли безперервною рікою, під міцні потиски чорних і бі-

лих рук звучало схвильоване: «Хай завжди буде мир, дружба, сонце!»

Ми, радянські діти, відчували себе найщасливішими у світі. І коли зустрічалися із зарубіжними ровесниками, так бажали їм такого ж теплого вітру, як в Артеці, чистого безкрайнього неба, ласкавого моря.

В цей святковий день ми принесли свої рапорти — з усіх піонерських дружин, областей, республік — про нашу непохитну відданість заповітам Леніна. Перший

секретар ЦК ВЛКСМ Є. Тяжельников поздоровив нас з успішним завершенням маршу «Завжди напоготові!» побажав нових успіхів в навчанні і піонерському житті, гідній зустрічі ювілею Батьківщини.

З цікавістю слухав стадіон льотчика-космонавта А. В. Філіпенка, прикордонника Ю. В. Бабанського. Почесними гостями на зльоті були піонери всіх поколінь, ті, кому доводилося починати дорогу у цей світлий і радісний день.

Мені хочеться, щоб все те, про що ми говорили в Артеці, цікаві піонерські справи продовжувалися в кожному загоні, дружині.

Таня АКСЬОНОВА,
Кіровоградська школа-інтернат № 1, 9-й клас.

СОНЦЕ НАД АРТЕКОМ

ПЛАНЕТА У НАС ЄДИНА

З УСТРІНУСЯ з однокласниками і скажу: знайомилися — Клара, Глорія, Умберто, Давид, Херардо. Це мої друзі. Всі вони діти комуністів з Колумбії. Ми жили разом у 12 загоні. І хоч вони вже далеко — на іншому континенті, — я ніколи не забуду своїх зарубіжних ровесників.

Їх перепинили на кордоні. Примусили залишити свої речі. Їм не було дозволено їхати сюди, в Артек. На наше велике свято. Уряд їхньої країни боявся моїх маленьких друзів, боявся, що вийдуть з СРСР вони привезуть багато світла, правди. Але три хлопчики і дві дівчинки подолали всі перешкоди.

Нам було важко порозумітися — вони говорять іспанською мовою. Але серед них трохи розмовляли англійською — і ми почули про важке життя в капіталістичних країнах, про те, як важко там живуть дорослим і дітям. Комуністична партія Колумбії організовує трудящих на боротьбу, і помічники в ній — члени молодіжної організації.

Ми подружилися з дітьми різних країн світу. Разом відпочивали, співали артеківських пісень. Нам підтягували, старанно вимовляючи слова, діти з Уругваю, Колумбії, Мали, В'єтнаму, Республіки Бангладеш. І немов уся планета співала єдиного лівію дружби і миру.

Мишко МОГИЛЕЯ.
Богданівська СШ Знамен'яського району
5-й клас.

В НАШІЙ школі всі піонери готуються до свята, 50-річчя утворення СРСР. В останні роки ми багато дізналися про життя піонерів в інших республіках. Про історію створення нашої Батьківщини. Кожен з нас може показати безліч листів, фотознімків — це все від друзів з інших республік Радянського Союзу.

А в Артеці нових знайомств не перелічити.

Блокноти, які нам вручили, зараз заповнені прізвищами, адресами. Кожен загін, дружина — це була країна в мініа-

«Я НЕ ЗНАЮ ІНШОЇ КРАЇНИ...»

турі. Адже тут були піонери з усіх республік!

Обов'язково напишу листа Акнер Джапаровій, Раї Казанбасовій — з Азербайджану. Віті Новикову — з Білорусії, Теті Москвіній — з Тюмені... В перший день приїзду, в нас навіть відбувся «збір знайомств». Розповідали про себе, про свою піонерську дружину, республіку. А один день пройшов під девізом — «Широка страна моя родная».

Спочатку була урочиста лінійка. А ввечері запалало величезно багаття. Відсвіти полум'я падали на щасливі обличчя. Переді мною немов виникла вся країна. Національні костюми, пісні, танці.

В цей день ми всі відчули, яка велика, сильна і красива наша Вітчизна. І жити в ній — велике щастя.

Наталка **РОВЕНЕЦЬ**,
Новоукраїнська СШ № 2,
6 клас.

МАРШ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

«Одногослосно голосуємо за продовження Всесоюзного маршу «Завжди напоготові!» — таке було рішення піонерів на артеківській конференції «Говорять правофлангові!». Кожен мав право висловити свою думку, щодо користі маршу, дати свої пропозиції і зауваження.

Скільки різних думок було! Не встигав записувати до блокнота. А якщо все записати — то вийде найцікавіша і найзахоплююча книга піонерських справ. Піднімалися то тут, то там руш і один за одним піонери розповідали:

— Сталеними магістралями країни мчить поїзд. І на кожному вагоні миготить червоний напис «Піонер». Така його назва. Адже збудований він з металодому, який зібрав челябінські школярі. А ще в цьому місті дуже піклуються юні левинці про свою

зімну — жовтенят. Тут і театри для малюків і різноманітні клуби, влаштовуються для них вечори казок...

— Гра «Зірниця» подобається всім дітям. — це — представник Білорусії. — Адже всі хлопчики будуть служити в армії. І вже зараз гра вчить витривалості, кмітливості, загартовує фізично. Адже не думаєте, якщо зараз багато техніки, то ці якості не потрібні. І потім — ми вчимося самостійності: піонер не повинен чекати поки все необхідне піднесуть йому на блюдечку, добивайся всього сам, рухайся вперед.

— У багатьох дружинах є загони тимурівців. Дівчата й хлопчики надають допомогу ветеранам війни, організують майданчики для дітей. Для тимурівців найперше — турбота про оточуючих.

Того дня дуже багато було розмов. Ділялися досвідом. Щоб, прийшовши в школу, з енергією і запалом крокувати маршрутами нового Всесоюзного маршу, старт якому було дано під час зльоту на честь 50-річчя СРСР.

Юра **СОРОКОВИЙ**,
Новоархангельська СШ, 8-й клас.

ГОВОРЯТЬ ДЕЛЕГАТИ У ВСЕСОЮЗНОГО ПІОНЕРСЬКОГО ЗЬОТУ В АРТЕЦІ ПО ЛЕНІНСЬКІМ ШЛЯХУ!

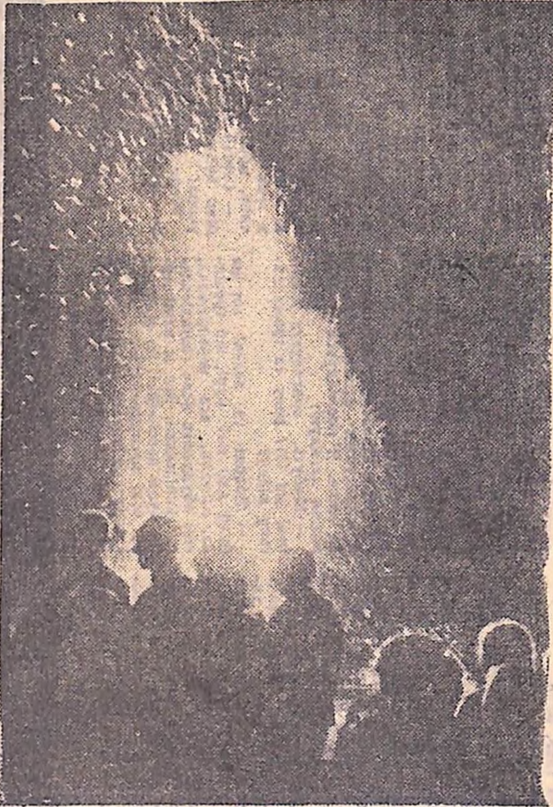

Фото В. Козьмака.

Юний друже! Ти пильно стежив за роботою свого піонерського зльоту. І серцем ти, мабуть, був там, разом з делегатами, які вирішували важливі піонерські справи. У Країні Піонерії 25 мільйонів громадян. Кожен готується зробити гідний подарунок Вітчизні до її 50-річчя, готується крокувати маршрутами нового Всесоюзного маршу «Завжди напоготові!»

Як завжди, твоє головне завдання — добре вчитись. Зосім чедовго чекати, коли прозвонить шкільний дзвоник і перед тобою відкриються двері в захоплюючу і повну таємниць «Країну знань». Її дорогами поведуть тебе вчителі, піонервожати, старшокласники. Але пам'ятай, щсб розкрити усі її таємниці, щоб багато пізнати нового, потрібно наполегливо працювати самому, бути уважним, стараним.

А скільки цікавих знахідок, добрих і корисних справ, відкриє ти зробиш, крокуючи уже знайомими тобі маршрутами «Піонербуд», «Моя Батьківщина — СРСР», «Рівняння на піонерський прапор» та ін.

Серед знайомих тобі маршрутів є нові. Запам'ятай і вивчи їх програму. І активно включайся в похід по новим маршрутам. Безліч цікавих справ чекає тебе на маршрутах.

„Тимуровець“

„Сильні, сміливі,
спритні“

„Піонер—всім дітям
привіяд“

„У світі прекрасного“

УСПІХІВ, ТОБІ!

ДО 70-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

Згадка про Юрія Яновського

Зайшов у дитячий садок, а там — молодий сад, і світ казковий, куди не глянеш: будиночки, птахи та звірі розмалювані на мотіваних казках. Кітти ліби змагаються, хто кращий та кого тут більше.

— Ви до кого прийшли?
— Мені потрібен Тюрін, Сергій Олександрович.
— Гарезд, ідеміте... Ви знаєте Сергія Олександровича працює в нас садівником...
Я не витримав та йй:
— Йому ж уже за сімдесят — старий.
Вона ж ласкаво:
— В нас тепер живуть, працюючи за бажаннями й психічними. Оце вам наш Сергій Олександрович.
Він почу, бо розгнівувався від яблука і дивився на нас.
— Я до вас, Сергію Олександровичу, як до однокласника Юрія Яновського по реальному училищу... Кажуть, що ви сиділи на одній лаві від першого до останнього класу.
— Було таке, було...
— Розпочнемо з рідних Яновських. Юрій пишався нею, бо жтось, казали, по лінії матері був рідний невмирущий Михайло Васильович Гоголь. Про це говорила мені він, як вивчав творчість письменника. Взагалі Гоголь — то найулюбленіший письменник Юрія. Родина Яновських була велика, трудова, пахла від неї степовим вітром.
Ми з Юрієм у реальному училищі були, як різноцінні: я син ротного фельдшера, а він — службовця заводу Яскульського та орендаря землі. Сім'я була надто великою. Юрій ходив скромно й намагався бути непомітним в училищі та товаристві. А гордість йому було чим, бо навчався найкраще на всю «реалку». Так, так з нього була світла голова до всіх наук... І все ж, літературу він любив найбільше. Розумієте, словесність — літературу нам ви-

хочете бути на землі сонцем чи якоюсь зірочкою... Ми, звичайно, це приймали кожен по-своєму, але якщо дорогою мені Юрій каже: «Це щось схоже на гоголівську «Тройку», лише з уст Кобиля».

Слід сказати, Юрій не раз дивувався оригінальними думками. Він обережно, надто таємно писав російською мовою вірші. А коли хто побачить його вірш, почервоніє і заховає.

Кобець вивчав читати Юрія класний чи домашній твір, і видно було, на обличчі учителя задоволену посмішку та захоплення написаним.

Сергій Олександрович говорить захоплено і наче замріяно:
— Було оце недавно у технікумі, де було реальне училище, і щоб ви думали? Нїби всіх бачив — так пам'ять перебрала й учнів, і вчителів, а Юрій Яновський — високий, стрункий, красивий стоїть осторонь біля дверей, лужаво посміхається над «зв'язкою», яка в училищі так пихато проходила на перервах по коридору, а на уроках одержувала одиниці й без репетиторів і кроку сама не ступить.

Десь у третьому класі Юрій захворів і довелося лежати в лікарні. Там він перечитав повністю Гоголя та Достоевського, і це помітно змінило його.

Сергій Олександрович замовк і іскристими очима дивиться на мене. Я посміхнувся та обережно нагадаю:
— Мабуть, пригадаєте Жовтневі дні 1917 року та громадянську війну?

— Молоді та зелені ми ще були для тієї бурі, що трощила, ламала, все перерувала, аби збудувати нове соціалістичне суспільство. Все ж наші серця були неспокоїні, бо відчували всю несправедливість життя і паростки нового, весняного, за яке так героїчно боролися ро-

бітники, бідне селянство та солдати.

Закінчивши реальне училище, Юрій Яновський працював у міських та повітових радянських установах, а мене благословили на учительську роботу, де й працював усе своє життя.

Треба сказати, що Юрій Яновський ненавидів банди Махна, Григор'єва, Марусяки та всяко подібне сміття, а Петлюру називав великим бандитом з широким шияхом, який сміється з українців та продає Україну всім панам Європи.

В 1922 році прийшов до мене Юрій Яновський і запрошує їхати до Києва держати іспити в Київський політехнічний інститут. Він доводив мені, що це один з кращих інститутів, а електротехніка, моваля, наше майбутнє, тож він і бажав потрапити на електротехнічний факультет. Згодом він став студентом КПІ.

...Весною 1944 року на військовій машині приїжджав Юрій Яновський у Кіровоград. Завітав і до мене. Я спочатку не впізнав його, але коли він гукає: «Сергею», ми обидва з по-молодечому стиснулися. Розмовляли про окупацію. Ного цікавило особливо, як ставились наші люди до окупантів. Сміявся, коли я розповідав, як наші жінки у вічі ляли німців, а вони лише стверджували: «Я», «Я». Розповів, як мені довелося ховати від фашистів усю школу — від бібліотеки до шкільних дошок і парт. Широко розпроцалася, подякував за мою розповідь й поїхав на військовій машині.

В 1950 році їду в Київ, беру своїх хлопців поступати в КПІ. Звичайно, зайшли до Юрія Яновського. Як і завжди ласкаво та гостинно приймає нас господар.

Довго розмовляв з моїми хлопцями й заповнив їх і мене, що такі хлопці скрізь бажані, обов'язково поступлять. Вони витримали й по-батьківському Юрій Яновський їх поодоровався з успішним складенням екзаменів...
Дякую Сергію Яновському за розповідь, тисну руку, бажало здоров'я та всього найкращого в житті. Не астиг ще я вийти з території садка, а діти кричать, просять:
— Сергій Олександрович, зробіть веселку, зробіть! Таку, як учора!
Після довгої розмови мені ще хотілось їхати додому.

І. БОЛЬБУХ,
м. Кіровоград.

ДАРИ ЩЕДРОГО САДУ

Бригада, яку очолює агроном-садовод Олександра Шербина з колгоспу імені Леніна Новгородківського району, вже в нинішньому році продала державі 236 центнерів яблук і 80 центнерів кісточкових та ще 50 центнерів переробила на сік. Садоводів зобов'язалися в цьому році одержати по 22 центнери на круг, а збирають по 25—27 центнерів.

Під час літніх канікул в саду колгоспу імені Леніна Новгородківського району добро попрацювало чимало учнів місцевої школи.

На фото зліва направо: Іра СЕВАШКО, Лена САМАРСЬКА, Гали ХИЛЬЧЕНКО та Гая ДАЦЕНКО готують яблука для відправки жителям обласного центру. Фото В. КОВПАКА.

ПРОБЛЕМА: ВІДПОЧИНОК

П'ЯТИ РІК Надія Соколенко є членом секції туристів, яку організував на заводі чистих металів Урак Гайнулін. Кожного літа комсомолка разом із своїми подругами відправляється в подорожі по рідній країні. Туристи крутими стежками здіймалися на вершини Карпат і Криму, здійснювали походи по рідному наддніпрянському краю.

Пріємно відзначити, що туристи за-

пун-гори. Пішли вони на Малахів курган, потім вклонилися пам'ятникам загиблим морякам, матросу Петру Кошці і лютчином, які полягли смертю хоробрих у жорстоких повітряних боях в Севастопольському небі.

Туристи схилили свої голови перед бронзовою статуєю нашого земляка, Героя дзота № 11 Олексія Калюжного, що родом із села Байдакового Онуфріївського району. Захищаючи до останнього подиху дзот, смертельно поранений, моряк написав своєю кров'ю: «Батьківщино моя! Земле російська! Я, син Ленінського комсомолу, його вихованець, бився так, як підказувало мені серце»...

ЗУСТРІЧ З ЛЕГЕНДОЮ

Із Севастополя світловодці пішли в села — Широке, Переднє, Соколинне, а ще в Ялту, де оглянули Никитський ботанічний сад, Палац Воронцова, місто. Туристи здіймалися на гору Ай-Петрі, тут вклонилися пам'ятнику, під яким сплять вічним сном кримські партизани, що полягли смертю хоробрих у вапняних боях з німецько-фашистськими загарбниками.

Все побачене і почуте під час подорожей туристи записували у щоденниках, фотографували. Повернувшись додому, вони розповіли своїм друзям по роботі про незабутні походи місцями пам'ятних боїв, зустрічі з людьми цікавої долі, виготовили альбом.

Виробничники наче віч-на-віч стрілися з героїчною легендою.

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ,
учитель Світловодської середньої школи робітничої молоді № 2.

воду три роки підряд завойовували кубок міської ради ДСТ «Авангард».

Нині Надія Соколенко разом з такими ж ентузіастами, як і сама, побувала в легендарному Севастополі. В складі очоленої нею групи — 11 чоловік. Серед них — Таміла Ткаченко, Катерина Овдій, Валентина Парфенова, Микола Чорний, Валерій Кадасемчук та інші юнаки і дівчата.

І ось посланці Світловодська у місті легендарної слави — Севастополі, осліваному у піснях і легендах народних, у місті, де кожен клаптик землі густо политий кров'ю радянських патріотів.

Затамувавши подих, юнаки та дівчата слухали розповіді екскурсиводів про буремні роки війни, про мужність, героїзм і відвагу радянських воїнів у боротьбі з німецько-фашистськими загарбниками. Світловодці оглянули панораму «Оборона Севастополя», діораму «Штурм Са-

СПОРТ СПОРТ СПОРТ

В радгоспі «Інгульський» Устинівського району футбол люблять всі — і школярі, і молоді хлібороби, і літні колгоспники. В кожному відділку тут створені команди, які змагаються між собою.

На знімку: під час чергового тренування збірної команди радгоспу.

Фото Н. ЗУБЧЕНКО.

Вони з олександрійського індустріального

В Чебоксарах закінчилась першість країни між командами колективів фізкультури середніх спеціальних учбових закладів. Від нашої області виступали спортсмени олександрійського індустріального технікуму. Одна з найсильніших легкоатлеток Кіровоградщини Любов Ручка завоювала на цих змаганнях три золоті медалі — в забігах на 400 і 800 метрів, та в естафеті 4x100. А Микола Мазур був другим призером на півторакілометровій дистанції. Світлана Микицей отримала бронзові нагороди, потрапивши в трійку призерів в забігах на 800 і 1500 метрів.

Після напруженої боротьби представники Кіровоградщини здобули загальнокомандне перше місце.

ХРОНІКА ЗМАГАНЬ

БОКС. Кіровоградський майстер спорту Михайло Литвинюк повернувся з Хмельницька, де брав участь у турнірі боксерів семи республік країни. Виступаючи серед спортсменів другої лігередньої еліти, він був третім призером.

ФУТБОЛ. Знам'янському «Локомотиву», який провів вперше тринадцять матчів першості області, вже після гри з олександрійським «Шахтером» адресується вітання з успішним фінішем. Набраши 24 очки завдяки чималим сталим досягненням для інших конкурентів.

Виграши в «Шахтаря» з рахунком 2:1, «Локомотив» став чемпіоном області з футболу завчасно.

Наша адреса і телефони

316050 ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

МОЛОДОЙ КОМУНАР

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ЧЕТВЕР, 24 СЕРПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА 9.35 — Новини. (М.). 9.45 — Кольорове телобачення. Для дітей. «Виставка Буратино». (М.). 10.15 — Кольорове телобачення. «Моя життя». Багатосерійний художній телефільм. 3 серія. 11.20 — «Дубина — місто фізиків». (М.). 11.40 — «Музична афіша». (М.). 12.30 — Для дітей. «Машенька і ведмідь». Лялькова вистава. (Кіровоград). 16.35 — «Сільські жива». (М.). 16.45 — Для школярів. «Робит з нами, робит, як ми, робит краще нас». 17.45 — Показує рейдова. (Кіровоград). 18.10 — «Честь сім'ї». (Передача 11. (М.). 18.40 — В ефірі — «Молодість». (М.). 20.00 — Художній фільм «Джурга Саркюр». (М.). 21.00 — Програма «Час». (М.). 21.30

— Гастрої державного академічного театру драми Лаврівської РСР імені Уліга. (М.). 22.45 — Зустріч з композитором Олександром Благішем. (Кіровоград). ДРУГА ПРОГРАМА. 16.55 — Програма передач. (К.). 17.00 — «Сурмач». (К.). 17.40 — Мультифільм «Червоні галстукни». (К.). 18.00 — «На ланах республіки». (Херсон). 19.10 — Камерний концерт. (К.). 19.30 — «Батьківська рада». (К.). 19.45 — Музичний антракт. (К.). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К.). 19.30 — «Старт». (К.). 20.00 —

Фільм-концерт «А пісня людям так потрібна». (К.). 20.15 — «Слово у боротьбі». (Степан Тудор). (Львів). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К.). 21.00 — Програма «Час». (М.). 21.30 — Художній фільм «Мартин Боруля». (К.). 23.00 — Вечірні новини. (К.).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

КІРОВОГРАДСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 2

ПРОВОДИТЬ ПРИЙОМ УЧНІВ НА 1972—1973 НАВЧАЛЬНИЙ РІК ДЛЯ ПІДГОТОВКИ

мулярів, малярів, теслярів, плиточників-лицювальників-мозаїстів — строк навчання 1 рік;
малярів-штукатурів, столярів-теслярів — строк навчання 2 роки.

Приймаються (без екзаменів) юнаки та дівчата віком від 15 до 19 років з освітою за 8, 9, 10 класів.

Зарховані до училища забезпечуються гуртожитком, безплатним триразовим харчуванням, обмундированням, спецодягом, підручниками і одержують третину сум, зароблених ними на виробничій практиці. Час навчання в училищі зараховується в загальний трудовий стаж.

Випускники мають право вступу до вищих і середніх спеціальних учбових закладів на пільгових умовах. Випускники-відмінники можуть бути направлені у вищі й середні учбові заклади професійно-технічної освіти, до навчання проводиться при повному державному забезпеченні.

При училищі є вечірня школа. Для вступу треба подати або надіслати заяву з зазначенням обраної професії, автобіографію, характеристику, свідоцтво про народження (оригінал) або паспорт, свідоцтво про освіту (оригінал), довідку з місця проживання, про склад сім'ї, форма № 286, шість фотокартки розміром 3x4 см.

Документи приймаються до 15 серпня 1972 року.

Початок навчання 1 вересня 1972 року. Адреса училища: м. Кіровоград, вул. Леніна, 19, вхід із вул. Декабристів, 3, телефон 2-47-54.

ДИРЕКЦІЯ.